

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

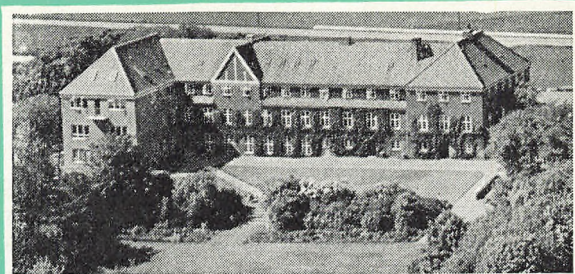
Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Bed
og arbejd!

Fra Nr. Nissum Højskole

12 Decbr. 1963 · 55. årgang

Hyrderne på „engle- marken” ved Bethlehem

Af Arne Falk Rønne

„Vejen til Bethlehem“ hedder Falk-Rønnes nye rejsebog på 476 sider med ca. 90 illustrationssider, udsendt af Lohses Forlag. Forfatteren er rejst med campingvogn den lange vej fra København til Bethlehem midt om vinteren for at føle, hvad det vil sige at være „pilgrim“ i dag. Med forlagets tilladelse bringer vi her hans beskrivelse af mødet med nutidens hyrder på den hellige mark uden for Bethlehem:

„I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord. Og en Herrens engel stod for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og

EN RIGTIG GLÆDELIG JUL

ønsker vi alle bladets læsere. Hvis du har svært ved at komme i den rette taknemlige og glade julestemning, da husk, at en tilkæmpet juleglæde

ikke behøver at være den ringeste. Lad os under alle forhold huske, hvad der i nr. 86 i salmebogen står om julebudskabet:

„Så lydt og sødt under sky det klang
som alle stjernernes morgensang.“

Familierne *Kristensen, Mogensen, Svendsen og Østerby*.
„*Jepp*“, *Rudolf Olesen, Jakob Faartoft, Jens Vagn Kristensen* 62-63,
Emma, Dagny, Anna Gudrun 1962, *Karen Marie* 1962,
Edel, Birthe og Ragnhild 1963.

de blev grebet af stor frygt. Men engelen sagde til dem: „Frygt ikke; thi se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket, thi eder er i dag en frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren! Og dette skal være jer et tegn: I skal finde et barn svøbt og liggende i en krybbe.“ Og i det samme var der med engelen en mangfoldig himmelsk hærskare, som lovpriste Gud og sagde: „Ære være Gud i det højeste! Og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag!“

Og det skete, da englene havde forladt dem og var vendt tilbage til himmelen, sagde hyrderne til hverandre: „Lad os dog gå til Bethlehem og se det, som der er sket, og som Herren har kundgjort os.“ — Og de skyndte sig derhen og fandt Maria og Josef tillige med barnet, som lå i krybben.“

Vi fulgte et skilt, som fortalte, at dette var vejen til „hyrdernes hellige mark“. I landsbyen Beit Sahur, der ligger et par kilometer øst for Bethlehem, måtte vi standse op, for en 30-40 børn og halvvoksne knægte spærrede asfaltbanen for vognen. De fleste af dem ville sælge forårsblomster fra „englemarken“, andre havde pressede blomster til salg, lervarer, som de fortalte, at de havde fundet i klipperne på det hellige sted, og som sikkert havde været de krukke og krus, som hyrderne havde drukket af, da de blev overrasket af engelen. Da vi ikke havde i sinde at købe noget, gik et par af de største drenge til angreb på vognen med en kæp. Åbenbart havde de i sinde at ridse i lakken. Men det var for meget for den ledsagende jordanske politibetjent, Shihadeh, som havde taget sig en lille middagslur på bagsædet. Han vågnede op til dåd og stak hovedet ud i den friske luft. Drengene så til deres forfærdelse, at vi havde en politibetjent med og løb som forskræmte kaniner ind i husene eller ud over markerne.

Shihadeh gav en forklaring på deres ihærdighed: „Mange af dem er børn fra flygtningelejrene omkring Jeriko,“ sagde han, „og deres forældre sender dem til Bethle-

hem, for at de kan prøve at sælge lidt souvenir i form af blomster eller lerkrukker. De er et stort problem for politiet, for de optræder i hundredevis ved julegudstjernerne på den hellige mark, hvor de blander sig med de andagtsøgende og stjæler penge og værdigenstande ud af lommerne på dem.“

Shihadeh ville ikke sige mere om emnet, men fra anden side erfarede jeg, at drengene ikke veg tilbage for at foretage regelrette hold-up på damer, som uden mandlig beskyttelse vovede sig ud til hyrdemarken. Medens man stort set kan færdes uden risiko på samtlige Jordans veje, er det eneste sted, hvor det er tilrådeligt at rejse i konvoj, eller i hvert fald være flere sammen, egnen hvorfra julens budskab om fred og fordræglighed stammer.

Da vi var kommet på afstand af drengebanden, dukkede en halv snes stykker af dem op i udkanten af landsbyen og begyndte at kaste sten efter vognen, mens de råbte ad os.

„Hvad råber de?“ spurgte jeg Shihadeh.

„Åh, det er bare almindelige drengestriger.“

„Men det forekommer mig, at der er eet ord, som går igen.“

Betjenten smilede lidt forlegent: — „Beskidte jødeyngel, råber de,“ sagde han og lagde sindigt et tørklæde over ansigtet for at genoptage sin middagslur.

For at komme frem til den udpegede hyrdemark, blev vi nødt til at tilbagelægge det sidste stykke af vejen til fods. Vi parkerede vognen og skjulte den så godt, vi kunne, bag en klynge træer og fulgte en lille sti gennem de yderste marker til det stenede højland. Evangeliets udtryk „marken“ skal sikkert forstås som udmark, da hyrderne næppe ville have fået tilladelse til at græsse deres får på dyrket jord. — Her begyndte de golde bjerge, og her havde der, efter hvad Shihadeh oplyste, aldrig været opdyrkede markstykker, Der var en skråning med frisk græs, og bag den stod en lille lund af grantræer.

„Der er stedet,“ sagde betjenten.

„Hvordan kan man vide det så nøje?“

„Det kan man vel heller ikke, men det må i hvert fald være her i nærheden, for markskellene er sikkert de samme som den gang.“

Det var en lummer forårsdag med et par enkelte drivende skyer, der sejlede rask af sted over den høje, blå himmel, så langt fra nogen julestemning, som man kan tænke sig. Morgenfruer og ærenpris tittede frem fra græsset. — Granskoven stod som en mørk skygge. Kirkeklokkerne inde i Bethlehems begyndte deres torden. En flok får kom langsomt græssende ned imod os, anført af to drenge på 10-11 år. Det var et par af Bethlehems nutidige hyrder med arabisk hovedbeklædning, men den ene med en moderne regnfrakke over tøjet.

„Det må da være ubehageligt med en frakke på i denne varme,“ mente Lill, min kone.

„Den er til beskyttelse mod solen, frue,“ fortalte Shihadeh. „Jeg har selv engang været hyrde,“ han nikkede over mod vest, „på den anden side af grænsen,“ tilføjede han. „Når det blev rigtig varmt brugte jeg at tage en frakke på, for at solen ikke skulle brænde alt for slemt gennem tøjet.“

Den ældste af drengene hed Ali. De passede får for hans onkel, som boede i landsbyen Halhul lidt nord for Hebron. Han så hen på sin yngre kammerat: „Han hedder Dura, og han har hverken far eller mor!“

Jeg kunne mærke på Shihadeh, at han var irriteret på drengene. Måske fandt han, at de ikke var tilstrækkelig værdige repræsentanter for den opvoksende jordanske slægt. Men jeg kendte ham godt efterhånden. Han ville være ærlig i sin oversættelse. Han ville kommentere, hvad han oversatte, men han ville gengive nøjagtigt, hvad drengene sagde og loyalt bringe mine spørgsmål videre til dem. På dette punkt var Shihadeh typen på en araber, for ærligere mennesker findes næppe.

„Dura er ikke noget navn for et mænne-

ske,“ sagde Shihadeh, „det er en landsby. Men Ali holder fast ved, at kammeraten hedder Dura og ikke har noget andet navn.“

„Hvad om vi spurgte Dura selv?“

Den lille fyr var meget frygtsom, men Lill havde et stykke chokolade, som hun delte i to lige store dele og gav til drengene. Måske kunne det bringe hans tunge på gлед.

Dura stod med chokoladen i hånden et øjeblik. Han turde ikke spise det, men så over på Ali. I en vred tone sagde Shihadeh noget til dem, og så puttede den mindste hyrdedreng hurtigt chokoladen ind i munden.

„Han er bange for den store,“ fortalte betjenten. „Måske fordi han er forældreløs. Ali siger, at han har ansvaret for ham, og derfor ville han gerne smage på den andens chokolade for at være sikker på, at der ikke var noget i vejen med den.“

„Jeg har aldrig opdaget, at min kone skulle være nogen giftblander, og Ali så da også, at hun brød stykket i to lige store dele.“

Nu ville jeg have at vide, om drengene gik i skole. Det huede ikke Shihadeh, og han benyttede lejligheden til at holde et lille foredrag om det hasjemitiske kongerige Jordans udmærkede undervisningsforhold, før han spurgte hyrderne ud. — „Jo, de gik i skole.“

„Så har de måske ferie nu?“

„Nej, men der er kun skole i deres landsby om mandagen, og det er jo et godt stykke vej fra fårene, så de skulker nok.“

Han forsøgte et lille smil: „Sådan er drenge jo hele verden over, ikke?“

Lill skyndte sig at sige, at det så sandelig også gjaldt hendes piger hjemme i Danmark! Det bedrede lidt på betjentens humør, og der kom mere fart i oversættelsen.

Ali og Dura fra Bethlehems udmark var ikke særlig glade ved at være hyrder, „men sådan vil onkel nu have det.“ Ali fik 1 dinar (20 kr.) om måneden for sit arbejde. Dura skyldte onkelen penge, så han fik kun, hvad Ali ville give ham af sin løn. En gang

hver uge kom onkelen eller Ali's far ridende op til drengene med proviant, og når fåreflokkene blev drevet til Halhul for at blive klippede, fik drengene lov til at gå i biografen i Bethlehem, Ali's øjne skinnede, og han fortalte om den sidste film, han havde set. Det var, såvidt jeg kunne forstå, et cowboy-stykke, for han gjorde bevægelser, som om han skød fra hoften med en mægtig tromlepistol i hver hånd.

„Shihadeh, vil du ikke sige til drengene, at de kan tage med til Bethlehem og gå i biografen i aften på min regning, så skal jeg være babysitter for fårene under 7-forestillingen, til du og Lill bringer dem tilbage igen i vognen.“

Jeg tror nok, at Shihadeh anså mig for at være blevet ramt af et pludseligt tilfælde af sindsforvirring. Det varede i hvert fald længe, inden han forstod, at jeg mente mit forslag alvorligt. Det kunne vel ikke være så vanskeligt at passe de får?

Han var vred: „Nå, så det tror du ikke? Det er noget, man skal være født til. Hvad ville du f. eks. gøre, hvis hele flokken pludselig løb ind i det pigtrådshegn, du kan se dernede ved markernes begyndelse? Hvordan ville du klare det, hvis de satte i løb vest på og havnede ovre hos jøderne? Ved du, hvor stor værdi en sådan fåreflok har? Hvis du tænkte dig om, ville du ikke komme med den slags dumme forslag!“

Jeg måtte derfor nøjes med at forære hyrderne på Bethlehems udmark penge til en biografbillet, fordi den jordanske regerings repræsentant satte sig imod, at jeg forsøgte mig som fårehyrde.

Nu tænder vi lys

Så har vi tændt lysene i adventskransene og glæder os til julemåneden med dens mange dejlige forberedelser: Julebagning, juleklip, julegaver og meget andet. Men for alt dette må vi ikke glemme det væsentlige for det uvæsentlige — lysets magt over mørket.

Adventstiden skal hjælpe os til at rette vort blik mod ham, som var, som er, og som kommer. Vi må forberedes til julens og adventstidens toner, „se din konge kommer til dig“, kan tåle gentagelse. Vi får at vide, at vi ikke er glemte. Jesus kom for at vi skal komme til ham.

Skal julen — når den kommer — blive mere og andet end stemning, så må julen blive en jul med Jesus som vor frelser.

Nu tænder vi lyset, om advent det melder. Til hver, som vil lytte, nu lyset fortæller om ham, der som barn lod på jorden sig føde så julelys tændes i mørke og øde.

Nu tænder vi lyset. Velkommen vi byder det år, hvor han kommer i ordet, der lyder, det lover, hvad end der i året vil komme, Guds lys i det ny, som i det, der er omme.

Nu tænder vi lyset. Med bøn vi det tænde, at mørket må spredes og lysene brænde med fred over land og med fred i vor kirke med fred over menneskers arbejde' og virke.

Nu tænder vi lyset, det brænder så stille, i bøn vi os bøjer: Alt ske, som du ville. Må advent betyde: Til mig vil du komme med lys over vejen, til dagen er omme.

Nu tænder vi lys. Det er advent, han kommer engang som den store retfærdige dommer, og selv har han bedt os beredte at være med lys i vor lampe gå ind til hans ære.

Med dette en hjertelig hilsen til alle bladets læsere med ønsket om en glædelig jul og et velsignet nytår.

Elisabeth Mortensen.

Den hemmelighedsfulde port

Af A. C. Nielsen, Vinderup.

I efteråret 1861 mærkede „den elskeligste danske digter“, Ingemann, at „afgangstiden“ nærmede sig. Han havde under overvældende opmærksomhed passeret „støvets år“ og bl. a. modtaget et gulddrikkehorn fra danske kvinder, sådan som vi kan se det på Jørgen Sonnes maleri. Han havde skrevet sit sidste digt: „Den hemmelighedsfulde Port“, hvori han ligner sit jordeliv ved børnenes ventetid foran døren ind til juletræet.

„De glade barnedage,“ de var som „den hemmelighedsfulde port“. — Vi talte stjerner som Abraham og Johannes Jørgensen. Vi fandt Karlsvognen og Nordstjernen og Orions Bælte. — Vi vadede i blomster ved sommertide. Vi plukkede hjertegræs til mor, spiste syreblade og lavede „brændevin“ af vand og malurt. Jo, der var klokke-ensian, trolldurt, brøndsel, tjærenellike, leverurt, vibefedt og soldug og kabbelejer, der lyste som stjerner i engens grønhed. Skønnest var det, når vi fire søskende først i december gik ud for at finde det bedste træ i skoven, det skulle være juletræ. Den 23. december havde vi far med og sav og økse og ledte ham listeligt hen til det træ, vi altså i forvejen havde fundet. Så stod vi juleaften foran døren ind til juletræet, bag den dør skjulte sig al julens herlighed. Ja, det var dengang, da vi „trådte vårens blomsterveje, havde barnets fred i øje.“ — Det var dengang, da vi stolede på far og mor og Gud. Det var dengang, da vi stod foran livets gerning, livets glæde, livets herlighed - med forventning.

Hver morgen, det er som at stå foran „den hemmelighedsfulde port.“ Hvad vil den nye dag bringe? „Nu vågner den dag så strålende blank.“ Hvad vil vi gøre med den blanke dag? Sætte pletter på den! Hva!

„Hver dag er en sjælden gave.“ Kingo synger den gode lutherske tanke ud:

„Min sjæl, vær frisk og glad,
lad sorgen fare;
dit legems blomsterblad
vil Gud bevare;
han vil i dag mig give kraft og styrke,
jeg i mit kald og stand
min Gud og Fader kan
tilbørlig dyrke.“

Så går vi gennem „morgenens port“ og ud i vort dagværk med bøn om Guds hjælp og velsignelse. Som den fynske smed, der ridsede ind i sit hammerskaft de tre ord: „Også for evigheden.“ Så oplever vi, at „lykkeligst at hvile på er fuldendte gerning.“ — Så tænkte vi imellem stunder på dem, der ikke mere kan røgte deres gerning og måske aldrig har kunnet, og så skulle vi prøve at være noget for dem. — Hvad med dem! „O, at jeg tør favne dig, skære dag!“ „Tak for dagen, tak for livet!“ —

Ungdomsårene, „den hemmelighedsfulde port“! Chr. Winther har skrevet nogle digte, som han kaldte „Træsnit“. Her kommer de par ved par: „Henrik og Else“, „Jacob og Lone“, „Erik og Ellen“, „Morten og Marie“. Hvad skal hun hedde, hun, som jeg skal følges med? Mon Lone? Hvorfor ikke, hvis hun ellers er den rette! Den rette, ja! Så må man prøve sig frem. Nå! — Har De læst Marie Bregendahls: „Else ved bækken“? Else står ved vinduet i gavlkammeret. Det er en lun sommeraften. Hun kan høre moderens hjemmesnak med de mindre søskende, og hun kan høre klarinettoner fra landsbyen. „Hun er i stadig uro og skifter ofte stilling. Imellem rejser hun det lyshårede hoved og ser ud, som om hun lytter ud i aftenen. Da sitrer det og skælver det i alle

hendes lyse ansigts sarte linjer.“ — En kalder på hende udefra. To røster! Hun kæmper, giver op, lister hen over loftet og ud — til ham. Så begynder hendes kærlighedshistorie, så alt for tidligt, og dermed hendes lidelseshistorie. — Hør nu her! Nu siger jeg noget tåbeligt. Ikke også? Jeg siger nemlig: Kan man ikke tale med Gud om den slags? Jakob Knudsen sang: „Livets Gud mig skærmer - jeg er hans barn.“ I salmernes bog kalder digteren Gud: „min glædes Gud.“ Så har vi da budene. — Eva siger til Torben: „Det var også dig, der fik den idé, at jeg skulle blive væk fra kontoret, og nu mister jeg min stilling, og så bliver jeg nødt til at flytte hjem. Så har vi ikke mere et sted, hvor vi kan mødes.“ — „Nej, *vi ejer ikke engang en himmel, som vi kan mødes i*“, mumlede Torben. — Den rene elendighed. Finde — med Guds hjælp — den rette, en gerning, man kan være glad i, og så bo i et af Danmarks tusind hjem. Ja, så synger man: „Hver morgen i min skål — en nåde uden mål — til mig nedflyder.“

„Den hemmelighedsfulde port!“! Hvad vil livet bringe mig? Vi ved det ikke. Vi er nogen, der ved, at det ikke kan leves uden Gud, at det bliver tomt og øde, om ikke en himmel hvælver sig over det, om ikke et tilgivelsens ord fra livets Gud lyder ind i det, om ikke vi stundom kan hvile os „ved et fadervor at bede“, om ikke vi forventer noget af det og stiller os i livets tjeneste. Ingemann, fra hvem vi altså har udtrykket „den hemmelighedsfulde port“, og som så på døden som døren ind til herlighed: „ — vidunderligt bag åbne dør står juletræets have“, han døde den 24. febr. 1862, og sidst lagde han sin hånd på sin hustrus hoved og velsignede hende, mens hun knælede ved hans seng.

De to havde en himmel at mødes i.

Vore bedste juleønsker for dette blads læsere med tak for al trofasthed mod Nørre Nissum Højskole.

Familien A. C. Nielsen, Vinderup.

En glædelig jul og et velsignet nytår

ønsker jeg alle bladets læsere, men specielt venner fra min kones og min Nissumtid.

Siden sidste årsskifte har mange af jer tænkt på mig på en særlig måde, og det siger jeg jer en stor TAK for.

Mange har spurgt, hvordan jeg har det; jeg har det godt, er blevet hjulpet fra dag til dag. Jeg har mistet stort, for jeg havde en ufattelig god kone og mor for vore børn, men så er der meget at sige tak for og forsøge at løfte arven efter.

Må jeg så lige sige til jer, som har hjem og ægtefælle: Mens I har hinanden (og børn måske) husk så at sige hinanden tak i ord og handling og undgå de knubbede ord og de sure miner. Det spreder lys og glæde i hjem og arbejde, og — det kan jo hurtigt være sådan, at det sidste ord hernelde er sagt to eller flere mennesker imellem.

Det er vist også i pagt med det jule-evangelium, som snart samler os. Min julehilsen til jer skal i år være: Guds evige arme når helt hernelde, men de mægter også at løfte opad og hjemad.

Hjertelig hilsen fra jeres Laurits Kaag.

Når advents- kransen tændes

Nu hænger vi igen adventskransen op i vore hjem, og det er en smuk og god skik for både store og små. Fire lys er der i kransen, det er et til hver søndag i advent. Men hvad betyder nu disse lys?

Det første lys skal være en hilsen til kirkens Herre. Det tændes på kirkens nytårsdag til ære for Ham, som kaldes Ærens Konge. Han kommer, og Han kommer hver søndag kirkeåret igennem for at bringe os sit gode ord, der skal være os et lys på vor vej og en lygte for vor fod. Og vi trænger til Hans ords lys, hvis vort liv ikke skal ende i mørket.

Det andet lys skal fortælle os, at Han, som kom engang til denne jord, Han kommer igen for at dømme levende og døde.

Det tredje lys minder os om en af bibelens store skikkelser, Johannes Døber. Han var et brændende og skinnende lys, siger Jesus. „Se det Guds Lam, som bærer verdens synd,“ var hans budskab. Tænk om det blev vor juleforberedelse at berede vej for Jesus, at være et lys for dem, vi færdes med, og vise vej til Ham, som bærer verdens synd.

Det fjerde lys tændes så nær ind mod jul, at det ikke når at brænde ned før den store fest; den fest, som alle, både børn, unge og ældre glæder sig til. Nu måtte det jo ikke være sådan, at vi har og får så travlt med juleforberedelserne i materiel henseende, at vi er så udkørte og trætte, når den store fest kimes ind, at vi er ved at miste juleglæden og glemme, hvorfor vi holder jul. Gud give, at vi alle, store og små, af hjertet kunne sige:

Og lad os gå med stille sind
som hyrderne til barnet ind,
med glædestårer takke Gud
for miskundhed og nådebud!

Kom, Jesus, vær vor hyttegæst,
hold selv i os din julefest,
da skal med Davidsharpens klang
dig takke højt vor nytårssang!

Med dette vil jeg gerne sende alle bladets læsere ønsket om en god og glædelig julefest og et i Jesu navn velsignet nytår.

En særlig hilsen til *alle* fra 1954.

Johanne Madsen, f. Dahl (54).

MODEL

En tidligere elev har nylig sendt 100 kr. til byggesagen. Samtidig bad han om, at hans navn måtte blive holdt udenfor, når der meddeltes kvittering i bladet. I stedet for hans navn skulle der stå „Model“.

Først syntes jeg, det var en underlig betegnelse, men efterhånden gik det op for mig, at den måske slet ikke var underlig. Han har sikkert ment, at andre skulle gøre ligeså.

Vor skoles mangeårige formand sagde, at vi skulle tjene så meget som muligt, spare så meget som muligt — og give så meget som muligt. Han har da vist ret. De to første ting vil værne os mod mangel, og den tredje ting vil værne os mod det, der er vor største fjende: egenkærligheden.

Hvorfor ikke give tiende? Og hvorfor ikke lade tienden for et par måneder gå til ens skole, så den kunne blive udbygget uden at blive forgældet?

Hvorfor skal så mange kristelige og velgørende virksomheder hemmes af penge-mangel?

Hvorfor ikke tage ordet fra Malakias 3, 10, til efterretning? Der står: „Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed siger Hærskarers Herre, om jeg da ikke åb-

ner eder himmelens sluser og udøser velsig-nelse over eder i overmål.“

Ved et stævne var der et par unge folk, der gav mig en pæn seddel til byggesagen. Adskillige gav et lille beløb. Fra dem, der gav den pæne seddel, har jeg fået brev om, at de mindedes stævnet med sådan en glæde. Fra de andre har jeg intet hørt. Mon ikke mange narrer sig selv for glæden ved at gi-ve, fordi egoismen er deres livsmønster, hvad ellers det store bud skulle være ???

Det var nok værd at overveje, hvad der egentlig er mit livsmønster eller min „Mo-del“.

„Aldrig kan der stiftes pagt mellem Israel og Ammon.

I kan ej, har Jesus sagt, tjene både Gud og Mammon.“
(Meinild).

☆ *Hjemme fra skolen*

Her glæder vi os til julen, og hos nogle af de yngste er glæden vist blandet med lidt af hjemvéens smerte. Men ønsker nogen, det skal være anderledes? Næppe! Hvor er det rigt at have et hjem at længes efter og i det hele taget: at have noget at glæde sig til.

Men selvfølgelig slider vi bravt for at nå mest muligt inden jul.

Den egentlige timeplan er ret uforandret, men onsdag fra 15 til 18 har vi de valgfri fag. Vi har i vinter 5 linjer:

Idræt.

Teknisk uddannelse.

Kontoruddannelse.

Landbrug (efterskolen).

Sigte mod videre uddannelse.

Desuden har vi 3 ugentlige aftener med 2 engelskhold, og vi har også tysk, maskin-skrivning, ekstra dansk og orientering om aftenen.

Forreste række: Mogens Birkmose, Bonner. Henning Refsgaard, Ørnhøj. Henning Vendelbo, Nees. Jens Peder Væggemose, Sinding. Anton Frostholm, Hørsted. Poul Erik Hedegaard, Herrup. Egon Harkjær Andersen, Todbøl. Kristian Jensen, Trandum. Tage Garsdal, Vinding. Jørgen Markussen, Simmelkjær. Niels Kjær, Vildbjerg. Svend Aage Hedegaard Madsen, Sevel.

Anden række (staben): Birthe Olesen. Edel Espersen. Ragnhild Kirk 1963. Karen Marie Olesen 1962. Anna Gudrun Vadsholt 1962. Dagny Markussen. Fru Kristensen. A. Kristensen. Fru Østerby. B. Østerby. Fru Svendsen, Ejv. Svendsen med Bjarne. Ths. Mogensen. Jakob Faartoft. Jens Vagn Kristensen 62-63.

Tredie række: Jørgen Østergaard, Struer. Kristian Pedersen, Vinding. Jørgen Bang Jakobsen, Struer. Jens Thing, Odby. Elmer Kristoffersen, Nørhede. Peder Mølgaard, Barde. Poul Brogaard, Hillerslev. Peder Birkkjær, Møborg. Johannes Madsen, Aulum. Jens Evald Tougaard, Vandet. Ernst Leif Nørgaard, Raunstrup. Christian Hulgaard, Hjerm. Bent Abildtrup, Barde. Carl Jørgen Jensen, Vejrumbro. Jack Østergaard, Vinderup. Martin Smith Jensen, Skuø. Søren Chr. Kristensen, Grønbæk.

Fjerde række: Poul Anker Damtoft, Vinderup. Knud Grave, Sønderhå. Poul Erik Nielsen, Viftrup. Jens Maarbjerg, Vinderup. Hans Christian Lundsby Madsen, Lomborg. Niels-Ivan Olesen, Lomborg. Peder Munch Andersen, Nr. Vorupør. Holger Schultz, Elsborg. Orla Møller, Egebjerg. Kaj Madsen, Vinderup. Jørgen Kristensen, Guldager. Gunnar Aagaard Andersen, Fjeldstervang. Børge Madsen, Aulum. Hans Damgaard, Bækmarksbro. Finn Sørensen, Guldager.

Femte række: Niels Peder Gammelager, Vildbjerg. Ove Tjagvad Madsen, Tvis. Niels Anthon Vesterager, Vorgod. Kristian Sørensen, Hedeby. Sigvald Nielsen, Trøldhede. Ejvind Nielsen, Ramme. Alfred Stistrup Andersen, Møjby. Erik Møller Laugesen, Vinding. Gunnar Bojsen, Holmsland. Niels Juul Lauridsen, Barde. Aage Christiansen, Vammen. Bent Brødbæk, Borbjerg. Svend Nielsen, Vestermarken, Viborg. Ejgil Basselbjerg, Fabjerg. Erling Rasmussen, Brande. Egil Mittun Petersen, Selletræ, Færøerne. Carsten Engelbrecht Sørensen, Helsingør.

OM „ÆRLIGHED”

Klokken var henad 9 om aftenen, og det var råkoldt, da jeg traf Alvilda på gadehjørnet. Jeg kendte hende straks, hun var som sædvanlig en mellemting mellem en pyntedukke og en sjuskedorte. Jeg huskede hende også særdeles godt fra efterskolen, selv om der nu var gået nogle år, siden vi havde hende som elev. Hun kunne nemlig ikke lære at høre efter. Selv om hendes krop var i skolestuen, så var hendes tanker alle andre steder. Da det gør bitterligt ondt at have den slags elever, så er man nødt til at huske dem.

Alvilda så ud til at fryse, og da vi havde hilst, sagde jeg derfor til hende: „Hvorfor står du her og fryser?”

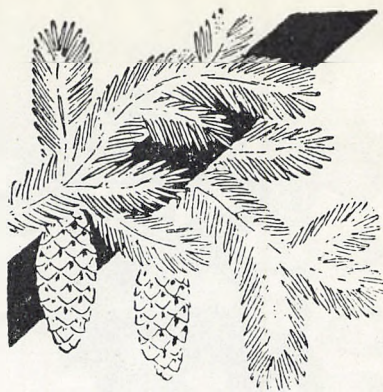
Og så var det, hun svarede:

„Jeg har aftalt stævnemøde med to unge mænd her kl. 8, og ingen af dem er kommet. Det er desværre småt med ærlighed nu om stunder.“

„Det kan du have ret i“, svarede jeg, „men det gælder jo om, at vi gør alt, hvad vi kan, for at være ærlige overfor andre.“

Mine formaninger var spildt som sædvanlig, for Alvilda kiggede bare henad gaden mod kirkeuret og bemærkede: „Jeg skal vise dem begge, at jeg nemt kan få en anden.“

Jeg var i dårligt humør til dagen efter. Da kom der nemlig en lærer og sagde: „Sebastian har bedt sig fri for gymnastik, fordi han havde sådan en hovedpine i hovedet.“ Det her lød da fuldt troværdigt, så der måtte endnu være ærlighed til. Det var ikke blot i de gamle dage, da man sang om den svenske konstabel fra Sverrig.

En samling herlige julebøger

(Lohses forlag).

Børnenes Julebog. Red. af Erik Christopher-
sen. Fortællinger, tegninger, opgaver og forskel-
ligt underholdningsstof for større og mindre
børn. 96 sider. Kr. 3,75.

Julelys. Fra forlaget „Mod Jul“, Vestervig.
Barnets første julebog. 64 sider. Kr. 3,25.

Mod Jul. Fra forlaget „Mod Jul“, Vestervig.
Børnenes nye julebog. 128 sider. Heftet kr. 4,25,
i karton kr. 5,00.

Hjemmenes Julebog. Red. af Harald P. Mad-
sen. 104 sider. Kr. 5,50.

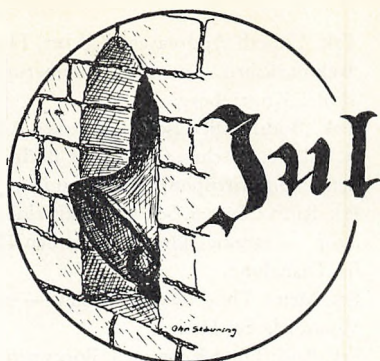
De ældres Julebog. Red. af I. Biering. 32 si-
der. Kr. 2,25.

Julegaven. Red. af Edv. Petersen. 40 meget
store sider. Kr. 7,00.

Ligesom i de tidligere år indeholder „Jule-
gaven“ en række artikler, som har værdi langt
ud over julen. Det gælder især biskop, dr. theol.
H. Fuglsang-Damgaards tilbageblik: Spredte
træk fra et bevæget liv, der spænder fra de unge
år, da han som sønderjyde måtte deltage i den
første verdenskrig som tysk soldat, til de 25 år,
han var biskop i Københavns stift. Det er et
rigt materiale, biskoppen har for hånden, men
han har formet det på en sådan måde, at både
den ældre og den yngre generation vil blive
fængslet deraf. Det er et stykke dansk kirkehi-
storie, vi her har for os. Hertil kommer, at
artiklen er forsynet med en række fotos fra

biskoppens private billedarkiv. Men også en anden artikel, skrevet af den kendte norske præst og forfatter, Frederik Wisløff, er spændende læsning. Frederik Wisløff har foretaget mange og lange rejser. Denne gang fortæller han om Solopgang over Himalaya, ligeledes forsynet med fotos. Hefteets indledende artikel er en julebetragtning af sognepræst C. Nygaard-Andersen ved Skt. Jakobs kirken i København.

Selvfølgelig er der også julefortællinger, både alvorlige og morsomme, af en række kendte forfattere. Endelig er der en historisk skildring af C. E. T. Engsig Karup: Ætlingen fra Fjenneslev. Alle fortællingerne er illustreret af en række kendte tegnere. — En god julebog er en god julegave!

Lad mig vise venlighed og godhed nu. Jeg kommer aldrig mere denne vej.

(William Penn).

Glædelig jul!

Ingrid og Gothfred Jespersen.

★ Højskolepost

TIL LYKKE

Lørdag 4. januar vies i Jernløse kirke frk. Ruth Lydia Kristensen og graver Henry Thybo Møller. Adr. på bryllupsdagen: Hr. Laurits Kristensen, Nr. Jernløse pr. Redstrup. Bopæl: Nr. Bjert Skole, Kolding.

AARHUS HØJSKOLEKREDS

har sammenkomst i missionshuset Carmel tirsdag den 14. januar kl. 20. Forstander Magelund, Haslev udv. Højskole, taler. Carmelkoret synger. — Alle er altid velkomne. *Udvalget.*

ØSTVENDSYSSEL HØJSKOLEKREDS

har sammenkomst i Hjallerup missionshus lørdag den 18. januar kl. 20. Taler: Forstander Axel Nielsen, Hoptrup. Emne: Tjeneste.

Alle unge og ældre er velkomne.

P. u. v. *Tage Sanden.*

VORE MØDER

- 27. dec. Gudum. Østerby.
- 27. dec. Fabjerg. Østerby.
- 27. dec. Levring. Ths. M.
- 28. dec. Mejrup. A. Kr.
- 28. dec. Lomborg. Østerby.
- 29. dec. Ramme. Østerby.
- 29. dec. Hinge. Ths. M.
- 30. dec. Agger. A. Kr.
- 16. jan. Houe. A. Kr.
- 21. jan. Simmelkjær. A. Kr.

VANDREMAPPERNES BESØG

- 19. nov. „Sputnik“ 59-60.
- 28. nov. „Guldælken“ 40-41.
- 29. nov. „Sanglærken“ 1940.

Adresseforandringer

Sommerskolen:

- 1963 Frk. Gerda Lassen, Flautrup, Selde, Roslev — samme, Kirkegade 8, Jebbjerg.
- 1963 Frk. Jytte Jensen, Herrup, Vinderup — samme, Fårbæk central, Karup.
- 1963 Frk. Margrethe Buchave Dissing, Hvilehjemmet, Aasted, Durup — samme, Aasted, Durup.
- 1962 Frk. Alice Dalsgaard, Sunde, Fur — samme, Åhavevej 13, Silkeborg.
- 1962 Frk. Jonna E. Pedersen, Scjerslev, Nykøbing M. — samme, KFUM's soldaterhjem, Jægerspris.
- 1962 Frk. Birgit Kreilgaard, Rugårdsvej 49, 3. sal, Odense — samme, Dannebrogsgade 29, 2. sal, Odense.
- 1961 Frk. Ingrid Irene Graversen, Afholdshotellet, Brotorvet, Holstebro — samme, Gimsinghoved, Struer.
- 1961 Frk. Gunhild Nielsen, Skagen sygehus, Skagen. — Økonomaelev, frk. Gunhild Nielsen, Vejsløhus, Silkeborg.

- 1960 Frk. Lisbeth Andreasen, Råkjær, Flynder, Bækmarksbro — samme, Tommerup Højskole, Knarreborg.
- 1960 Frk. Bodil Mikkelsen, Langenæs Allé 57, 3. sal th., Aarhus C. — Fru Bodil Hansen, „Holmstruphøj“, Brabrand.
- 1960 Frk. Ruth Clausen, Sct. Lucas Stiftelsen, Helerup — samme, Elmely, Kolonien Filadelfia, Dianalund.
- 1960 Frk. Mette Thise, Dalby, Haslev — samme, Vestergade 20, Haslev.
- 1960 Frk. Ruth Lund Kristensen, Borgs pensionat, Nørregade 2, Holstebro. — Fru Ruth Lund Thomsen, Malmgård, Faurholt, Ikast.
- 1960 Frk. Elfrida Dissing, c/o Karl Søndergård, Sejerslev, Mors — samme, „Damgård“, Ejerslev, Sejerslev, Mors.
- 1959 Frk. Inger J. Gramstrup, Hedegård, Ørum, Bedsted, Thy — samme, Missionshotellet, Hurup, Thy.
- 1959 Frk. Martha Roesen Nielsen, Skovborggård, Højrup, Taulov — samme, Kjærgård, Nøreng, Durup.
- 1959 Fru Birtha Nielsen, Jernbanevej 5, Bedsted, Thy — samme, Brydbjerg, Bedsted, Thy.
- 1958 Frk. Aase Holm, Bøgild, Kjellerup. — Fru Aase Nielsen, Valdemarsgade 13, Silkeborg.
- 1957 Lærerinde, frk. Margit Hvolbøl, Lourup skole, Gørding. — Lærerinde, fru Margit Hvolbøl Eriksen, Lourup skole, Gørding.
- 1957 Frk. Solveig Nielsen, adr. hr. Peter Nielsen, Oksenbjerre, Give. — Fru Solveig Pedersen, Frederikshåb, Randbøl.
- 1956 Økonomaass. frk. Birthe Dalsgaard, Thisted sygehus, Thisted — samme, De gamles Hjem, Nykøbing M.
- 1952 Fru Ingrid Madsen, Testrupvej 14, Odense, — samme, Gl. Landevej 17, Herning.
- 1952 Frk. Krista Sørensen, Vestergade 2, Hammerum — samme, Vestergade 7, Hammerum.
- 1951 Fru Inger Wang Hansen, Krebsvej 48, Hvidovre — samme, Blands Allé 8, 1. sal, Fredericia.
- 1941 Fru Kristine Munch, Vedhovedgård, Frederiks — samme, Daugbjerg, Viborg.
- 1940 Sygeplejerske frk. Signe Kjær Madsen, Plejehjemmet afd. IV, Agerupvej 202, Ballerup — samme, Sundby Hospital øre afd., Italiensvej 1, København S.
- 1939 Frk. Margrethe Christensen, Østerbølle, Ålestrup — samme, adr. Laura Christensen, Rolighedsvej 22, Ålestrup.
- Fru E. Nielsen, Bjært skole, Vinderup — samme, Nørgårdsvej 20, Vinderup.

Vinterskolen:

- 62-63 Laurs Ramskov, Fur — samme, Forbindelsesvejen, Nr. Uttrup, Nørresundby.
- 62-63 Niels Jørn Christensen, Gammelager, Vildbjerg — samme, Gammelgård, Vorgod, Herning.
- 61-62 Poul Erik B. Poulsen, c/o Erik Jensen, Ans by — samme, c/o Zakarias Poulsen, Markbækgård, Truust, Fårvang.
- 61-62 Johannes Nygaard, Skave, Holstebro — 570 458 Nielsen, T.L. FKMP/3 TGBTN, Langelandsgades kaserne, Aarhus C.
- 60-61 Jørgen Peder Rasmussen, Mølsted, Timring, Vildbjerg — samme, Foersom, Tarm.
- 57-58 Niels Chr. Rasmussen, Andbæk, Lem st. — samme, adr. Ejnar Schmidt, Ølstrup, Ringkøbing.
- 57-58 Karl Krunderup, Hedevænget 9¹ tv., Roskilde — samme, Ringstedvej 13 st. th., Roskilde.
- 55-56 R. K. 54708/Thøgersen, 2/III/DRLR, Hvorup kaserne, Nørresundby — lærer Jens Thøgersen, Rydhave Slots ungdomsskole, Vinderup.
- 54-55 Villy Nyborg, c/o Marius Østergård, „Skovlund“, Nøvling, Skibbild — samme, „Mølgård“, Timring, Vildbjerg.
- 54-55 Peder H. Pedersen, Bosagergård, Sønderborg — samme, Gl. Kongevej, Videbæk.
- 49-50 Lærer Poul Chr. Mundbjerg, Strandvej 9, Høng — samme, Rosenvænget 16, Høng.
- 49-50 Søren-Erik Nielsen, Jernbanevej 5, Bedsted, Thy — samme, Brydbjerg, Bedsted, Thy.
- Risgaard Mortensen, Sanden Bjerggård, Slettestrand, Fjerritslev — samme, Hurup Missionshotel, Hurup, Thy.

Udgivet af

Nr. Nissum højskoles elev- og venneforening
Redigeret af forstander A. Kristensen

M. CHRISTENSENS BODI:HYKKERI - STRUER 13845

A

05

FREDERIKSBØRGER ALLE 22
STATENS PEDAGOGISKE
HØJSKOLE